

2 Μαρτίου, 1992

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ ANGELO & CO LTD, ΔΓ
ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΓ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ' ΑΡ. 5372/91
ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ (Αρ. 1)

(Αίτηση Αρ. 4/92).

*Προνομιακά διατάγματα — Αίτηση για έκδοση διατάγματος certiorari
— Παράλειψη αναφοράς στο σώμα της αίτησης του λόγου για
τον οποίο εξητείτο η έκδοση του διατάγματος καθώς και της σχε-
τικής νομικής πρόνοιας - Οδηγεί σε εξ υπαρχής ακυρότητα της
αίτησης.*

5

Σε αίτηση για έκδοση διατάγματος της φύσεως certiorari ανα-
φερόταν ότι το διάταγμα εξητείτο για τους λόγους που εμφανί-
ζονταν στο επισυνημμένο αντίγραφο της αίτησης για άδεια κατα-
χώρησης της παρούσας αίτησης. Στην εν λόγω μονομερή αίτηση
δεν αναφερόταν ο λόγος για τον οποίο εξητείτο η έκδοση του
διατάγματος ούτε η νομική πρόνοια πάνω στην οποία βασιζό-
ταν. Αναφορά γινόταν μόνο στην ένορκη δήλωση που συνόδευε
την αίτηση.

10

Αποφασίσθηκε ότι:

Η μη αποκάλυψη στο σώμα της αίτησης του λόγου για τον
οποίο εξητείτο η έκδοση του επίδικου διατάγματος ως επίσης και
της σχετικής νομικής πρόνοιας στην οποία βασιζόταν η αίτηση
μπορούσε να παρομοιασθεί με κλητήριο ένταλμα αγωγής όπου
εξητούντο συγκεκριμένες θεραπείες χωρίς να αποκαλύπτεται
βάση αγωγής στο σώμα του κλητηρίου. Η αναφορά των λόγων
στην ένορκη δήλωση δεν μπορούσε να θεραπεύσει το κενό αυτό
διότι η ένορκη δήλωση αποτελεί απλώς μαρτυρία για τα γεγονό-
τα και δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί σαν μέρος του σώματος της
αίτησης.

15

20

*Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα
ως στερούμενη αντικείμενου.*

25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Γεωργιάδης, (1992) 1 Α.Α.Δ. 298.

In re Aeroporos (1988) 1 C.L.R. 302

Ellinas v. Republic (1989) 1 C.L.R. 17

Αίτηση.

5 Αίτηση για άδεια του Δικαστηρίου για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος certiorari αναφορικά με την Υπόθεση Αρ. 5372/91 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας.

Π. Πετράκης, για τους αιτητές.

Π. Αγγελίδης, για τους καθ' ων η αίτηση.

10 ΑΡΤΕΜΗΣ Δ., ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η παρούσα αίτηση για έκδοση Εντάλματος Certiorari καταχωρήθηκε στις 8.1.92, αφού το Δικαστήριο έδωσε την απαιτούμενη άδεια στις 30.12.91. Με την αίτηση ζητείται η

15 έκδοση διατάγματος "δια την μετακίνησιν εις τὸ Ανώτατον Δικαστήριον της υποθέσεως Αρ. 5372/91 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας μεταξύ Ε.Ι. Παπαδόπουλλου Α.Ε. ἐξ Ελλάδος και ANGIO & CO LTD, εκ Λευκωσίας και την ακύρωσιν της αποφάσεως του Εντίμου

20 Επαρχιακού Δικαστού Λευκωσίας Μιχαήλ Φωτίου ημερομηνίας 5.12.91 δια τους λόγους που εμφανίζονται εις το επισυνημμένον αντίγραφον της αιτήσεως δια άδειαν καταχωρήσεως της παρούσης αιτήσεως". Η απόφαση, της οποίας ζητούν την ακύρωση οι αιτητές ήταν σε αίτηση

25 ρηση και/ή η συνέχιση της υπόθεσης ισοδυναμούσε με κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου. Ο Επαρχιακός Δικαστής που εκδίκασε την αίτηση την απέρριψε στις 5.12.91.

30 Όπως προκύπτει από την επιχειρηματολογία του ευπαίδεντου συνήγορου των αιτητών τόσο κατά την εκδίκαση της αίτησης για άδεια, όσο και κατά την εκδίκαση της παρούσας αίτησης για έκδοση Εντάλματος Certiorari, ο λόγος που αιτούνται την ακύρωση της απόφασης είναι το

γεγονός ότι ο Επαρχιακός Δικαστής δεν είχε δικαιοδοσία να την εκδικάσει, γιατί η υπόθεση ήταν Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου και εφόσο η αίτηση ήταν τέτοιας φύσης που δυνατό να οδηγούσε στην απόρριψη της αγωγής στην ουσία της, θα έπρεπε να είχε εκδικασθεί και από τα δύο 5 μέλη του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου. (Δέστε α.22 του Περί Δικαστηρίων Νόμου, 1960.)

Στην ένσταση του ο ευπαίδευτος συνήγορος της άλλης πλευράς αναφέρει ότι ο εκδικάσας Δικαστής δεν υπερέβη τις εξουσίες του και ότι η υπόθεση θα έπρεπε να είχε 10 προσβληθεί με έφεση. Κατά τη διάρκεια της ακρόασης, όμως, επιπρόσθετα υπέβαλε στο Δικαστήριο μεταξύ άλλων ότι η παρούσα αίτηση θα έπρεπε να θεωρηθεί ως άκυρη, γιατί σε αυτή δεν αναφερόταν η νομική ή διαδικαστική πρόνοια με βάση την οποία θα μπορούσε το Δικαστήριο να εκδώσει το αιτούμενο ένταλμα, αλλά ούτε και 15 φαινόταν ο λόγος, στο σώμα της αίτησης, για το οποίο οι αιτητές ζητούσαν την ακύρωση της απόφασης.

Σε απάντηση, ο συνήγορος των αιτητών υποστήριξε πως η υιοθέτηση των λόγων που αναφέρονταν στην 20 παραπεμπτική αίτηση για άδεια, σε συνάρτηση με το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης που την υποστήριζε, αποκάλυπταν το λόγο.

Το σχετικό μέρος της ένορκης δήλωσης περιέχεται στην παράγραφο 6 που αναφέρει τα ακόλουθα: 25

"Με συμβουλεύει ο δικηγόρος των εναγομένων και πιστεύω ακραδάντως ότι δεδομένου ότι η υπόθεσις αυτή ανήκει εις την δικαιοδοσίαν του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου και δεδομένου ότι η αίτησις αυτή δεν περιλαμβάνεται εις εκείνας που δύναται ένας δικαστής να επιληφθή μόνος του συμφώνως του άρθρου 22 του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60 ως τούτο ετροποποιήθη ο Έντιμος Δικαστής κ. Φωτίου δεν είχε δικαιοδοσία να ακούση και να αποφασίση επί της εν λόγω αιτήσεως και έτσι η εν λόγω απόφασις δεον όπως 35 ακυρωθή".

Επειδή το θέμα τούτο δυνατόν να είναι αποφασιστικής σημασίας για την έκβαση της παρούσας αίτησης, θα το εξετάσω προτού υπεισέλθω στην ουσία της.

- Μία απλή ανάγνωση της ex-parte αίτησης καθιστά φανερόν ότι ούτε στο σώμα της αίτησης εκείνης αναφέρεται ο λόγος που οι αιτητές ζητούν την έκδοση εντάλματος Certiorari και το θέμα που προκύπτει είναι κατά πόσο η αναφορά του λόγου στην ένορκη δήλωση είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως λόγος που περιέχεται στην ίδια την αίτηση.
- 5 Κατά την κρίση μου, οι λόγοι πάνω στους οποίους βασίζεται μία αίτηση πρέπει να αναφέρονται στο σώμα της ίδιας της αίτησης, η δε ένορκη δήλωση αποτελεί απλώς μαρτυρία για τα γεγονότα που αποδεικνύουν το βάσιμο των λόγων αυτών. Έτσι, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι μία
- 10 τέτοια μαρτυρία που περιέχεται στην ένορκη δήλωση δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως μέρος του σώματος της αίτησης.

- Το ερώτημα που θα πρέπει τώρα ν'απαντηθεί είναι κατά πόσο η αποτυχία των αιτητών να αναφέρουν το λόγο για τον οποίο ζητούν την έκδοση του Εντάλματος καθώς και τη σχετική νομική πρόνοια στο σώμα της αίτησης, οδηγεί στην εξ υπ' αρχής ακυρότητα της αίτησης.
- 20

- Η αποτυχία αυτή των αιτητών να αποκαλύψουν το λόγο για τον οποίο ζητούν την ακύρωση της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, μπορεί να παρομοιασθεί με κλητήριο ένταλμα αγωγής όπου ζητούνται συγκεκριμένες
- 25
- θεραπείες χωρίς όμως να αποκαλύπτεται βάση αγωγής στο σώμα του κλητηρίου. Μία τέτοια αγωγή θα οδηγούσε για το λόγο αυτό στην απόρριψη της. Έτσι, κατά την
- 30
- κρίση μου, κατ' αναλογία στο ίδιο αποτέλεσμα πρέπει να καταλήξει και η παρούσα αίτηση.

- Σε τελευταία απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Λεύκος Γεωργιάδης, (1992) 1 Α.Α.Δ. 298) τονίζεται από τον Γ. Πική, Δ., ότι η διαδικασία αίτησης για την έκδοση
- 35
- Προνομιακού Εντάλματος υπόκειται στους δικονομικούς κανόνες που διέπουν την έκδοση ανάλογων διαταγμάτων

στο Ηνωμένο Βασίλειο (*In re Aeroporos and Others* (1988) 1 C.L.R. 302 και *Ellinas v. Republic* (1989) 1 C.L.R. 17), και παράλειψη συμμόρφωσης με τα προαπαιτούμενα για την έγερση της διαδικασίας καθιστά το αίτημα προς το Δικαστήριο άνευ αντικειμένου. Συναφώς στην πιό πάνω απόφαση αναφέρονται τα ακόλουθα:

"Ο προσδιορισμός του λόγου για τον οποίο επιζητείται η έκδοση προνομιακού εντάλματος συνιστά το ουσιωδέστερο στοιχείο της αίτησης. Η παροχή άδειας για υποβολή αίτησης για την έκδοση προνομιακού εντάλματος είναι συνυφασμένη με τους λόγους για τους οποίους επιδιώκεται και συναρτάται με αυτούς. (Βλ. Αίτηση Πανίκου Ευθυμίου, Αίτηση 33/87, εκδόθηκε στις 3.1.90, αποφασίστηκε στις 3.1.90 και θα δημοσιευθεί στο (1990) 1 Α.Α.Δ., και Αίτηση Σταυρή Θεοδούλου, Αίτηση 96/90, εκδόθηκε στις 27.9.90 και θα δημοσιευθεί στο (1990) 1 Α.Α.Δ.)."

Ως εκ τούτου, καταλήγω ότι σαν αποτέλεσμα των πιό πάνω, δεν θεμελιώνεται το βάθρο για την άσκηση της δικαιοδοσίας που παρέχει το άρθρο 155.4 του Συντάγματος, γιατί όπως τονίζεται και στην πιό πάνω απόφαση, ο λόγος για τον οποίο επιδιώκεται η έκδοση Προνομιακού Εντάλματος συνιστά σε συνδυασμό με την αιτούμενη θεραπεία το επίδικο θέμα της διαδικασίας.

Κάτω από το φως των πιό πάνω η παρούσα αίτηση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος των αιτητών ως στερούμενη αντικειμένου.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.